fonen kan jeg heller ikke træffe dig. Skønt jeg ringer op paa de aftalte Tider, er det din næsvise Husholderske, der svarer mig. Hvad er Meningen?"

„Kære, jeg skrev det jo! Jeg har saa meget om Ørene i disse Dage. Jeg har faaet nye Bestillinger og maa se at faa de gamle fra Haanden i en Fart."

„Du har dog Tid til at spasere med Frk. Abildgaard. Du skal ikke prøve paa at nægte det. Jeg har selv set jer. — Vil du sige mig oprigtig, skal du giftes med hende? For i saa Fald vil jeg respektere Forholdet."

Karsten From blev højrød op til Haaret som en Konfirmand.

„Aa, Snak! Hvor falder du paa det? Det er der ikke Spor af Tale om."

„Naa — Tale om det er der nu. Jeg har allerede hørt flere forsikre det for ganske bestemt."

„Paa Æresord — der er ikke det mindste om det."

Fru Mercks Ansigt klarede op. Hun løftede nu ogsaa Sløret. Smilende lænede hun sig tilbage mod Sofaryggen og klappede med Haanden paa Pladsen ved sin Side.

„Sæt dig lidt herhen! Nu vil vi snakke fornuftigt. Vi er dog vel ikke Uvenner?"

Karsten From forstod Meningen, og idet han uvilkaarligt anstillede en Sammenligning mellem hendes og Jyttes Væsen, rejste der sig et formeligt Raseri i ham mod dette store, balstyrige Hundyr, som længe havde været ham til Besvær. Nu vilde han af med hende, og han bestemte sig til at gøre kort Proces.